

МАКЕДОНСКАТА САГА

Тука, на брдовитиот Балкан е мојата земја Македонија која со векови крвави колку од туѓата, толку и од својата рака, црвенеела и црвенееше од крвта пролеана на неа, но поцрвенува и од срамот што дозволува тоа сама на себе да си го прави, односно да ѝ го прават луѓе, кои се изникнати токму од нејзините корени, громогласно неоправдано изјаснувајќи се како нејзини чеда. Светлосни се годините со кои во Универзумот ни е дадено правото ова парче земја да биде Македонија, овој народ да биде македонски, овие луѓе да се Македонци. Зошто во моментот кога државата се наоѓа под политички, економски и каков уште не притисок, некому, конкретно на првиот човек во неа, му текнува да најде начин како да го урива нашето национално чувство, да нè одделува од Александровите белези, обидувајќи се да ја протурка идејата да подзаборавиме на македонските национални интереси, а сè со цел да ни се промени свеста градена со немерливо време.

Македонците со вистинско македонско во себе никогаш нема да ја прифатат лагата дека самоопстојувањето ни датира од не така одамна, со што би си ја дисквалификувале сопствената иднина.

Наш човек ни ја фрли коцката. Во главниот град на државата чиј претседател е тој, сака да му изгради споменично обележје на човекот, на Броз, кој е многу "заслужен" за нашето самоодржување пред осамостојувањето на земјава. Една очигледно непромислена иницијатива сака да ја негира неспорната вистина дека нè има затоа што точно се знае бројот на загинатите Самуилови војници, на Илинденските востаници, на незнајно погребаните во многубројните востанија и војни, на македонските жртви од Вардарска, Пиринска и Егејска, од тројно обезглавената Македонија во последната светска војна. Колку и да сакаат квази политичарите и историчарите можат да креираат некаква нова историја со лажирани верзии дека земјава била продукт на времето во кое е создавана, но тоа нема да им помине затоа што нам ни припаѓа единственото право да се чувствуваме и да се нарекуваме така како што сами сакаме. Лага е дека македонското национално прашање се решавало или било решено во некаква федерација од пред петнаесеттина години. Всушност, во тој период од неколку децении максимум се дисквалификуваа сите оние кои се бореа за малку повеќе македонштина, особено тие кои не ја губеле надежта во обединета Македонија. Сè тоа што било добро познато како автентично македонско било сè друго само не и македонско, со што и денес продолжуваат делбите на нашето национално ткиво.

Зошто во овој момент кога некој од надвор сака да ни го одземе името, стапнувајќи ни на достоинството, некој од внатре гази по македонското самочувство за националната историја пред Брозовото време? Како одговорот на прашањево да се сведува на тоа - кралот е мртов, да живее кралот! Односот кон сопствената традиција е прашање за кое мора да се има изградена стратегија затоа што очигледно ќе се изгубиме во новата геополитичка поделба на светот и тоа благодарение на неколкумина неспособни лидери - играчи, кои не умеат точно да го лоцираат стратешкото место на нашата независност. Во моментот кога сите треба да имаме многу глави со едно исто и единствено размислување, едно споменично обележје за чие поставување мораат да се почитуваат законските определби, норми и прописи, бидејќи не се лоцира во нечиј двор, потсетува на добро смислено фрлено јаболко на раздорот, со цел одвлекување на вниманието на народот од актуелните горливи теми. Претставува политичка кокетерија ли тоа што некој некому сака да му ја покаже евидентната поделеност на Македонците, на оние кои само се прават дека тоа се, и на оние кои навистина се, базирајќи се на немањето критериум за поставување споменици, при што се потегнува иницијатива а не е направен историски елаборат за оценка на улогата која ја имала таа личност, било да биде одредена како негативна, односно позитивна? Од какво значење би бил тој споменик во центарот на Скопје кога во него нема никаков симбол на нашите многу далечни предци, кога во реалноста тој не симболизира ништо од прадедовците и дедовците, а уште помалку ќе биде од било какво значење за сегашните генерации и сигурно ќе нема никакво за идните поколенија. И повторно поделеност, едни се за, други се против. Можеби ќе се сетат да ги реинкарнираат оние кои до неодамна ги плукаа, ги обезличуваа и ги забораваа, а какви што се, може да им текне споменик да им градат и на расколниците!

Препорачливо е носталгијата да нè врзува за спомените, а многу добро се знае кои се листовите на македонската гора. Личноста на Александар Македонски, на Филип, на Самуил, и на многумина други македонски национални идеолози воопшто не се дискутабилни ниту, пак, се проблематични. Токму оваа земја, токму за овие Македонци кои се докажале не како поробувачи туку како обединувачи, го има примарното право, обврска и должност да им изгради паметник, за светот цврсто да знае дека ние од нив никогаш нема да се откажеме, не заради потребата инаетливо да го афирмираме индивидуалното, националното, туку со единствена цел тоа да се преточи во космополитизмот кој денес се декларира како идеологија со примарно значење. Кој е тој човек, кој е тој граѓанин на било која држава во светот кој длабоко во душата не го носи патриотизмот кон неа, затоа што само лаици можат да го поистоветуваат националното со национализмот.

Македонци, еднаш за секогаш, во нашата колективна меморија мораме да го конкретизираме симболот кој ќе нè обединува, а не разединува!

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски